

Ve tři hodiny odpoledne postavila paní Tůmová na stůl v kuchyni krajíc chleba s máslem a velkou sklenici studeného mléka k svačině pro svou dcerku, která se měla co chvíli vrátit ze školy. Zanedlouho bouchly domovní dveře a Majka vběhla do předsíně. Zrzavé cůpky jí poskakovaly po zádech jako myší ocásky. Maminka se zajímala: „Jak bylo ve škole, beruško?“

Majka se napila mléka a zakousla se do chleba. Zamumlala s plnou pusou: „Dneska paní učitelka Pláničková řekla: „Majka Tůmová tady zůstane po vyučování a pomůže mi uložit kufříky s potřebami na kreslení.“ Ale já jsem jí hned odpověděla...“ Majka se znova napila mléka. „„Vy jste tu přece učitelka, tak proč si ty kufříky neuklidíte sama? Já se potřebuji proběhnout na čerstvém vzduchu!“ Celá třída se začala smát, jen ta protivná učitelka ne, a poslala mě do kouta!“

Majka si znova vydatně uhryzla chleba a tázavě se zahleděla na maminku v očekávání, jakou bude mít radost ze své chytré dcerušky.

Maminka však řekla: „To byla ale drzost, Majko! Že se nestydíš! Až dojíš svačinu, půjdeš do svého pokoje a zůstaneš tam až do večeře. Budeš přemýšlet o tom, jak jsi byla na paní učitelku hubatá.“

Majka našpulila rty, zašilhala hnědýma očima ke stropu a řekla: „To je toho!“

A potom ještě rychle zamrkala, aby maminka viděla, že dávat dětem domácí vězení je přežitek.

Paní Tůmová zůstala jako solný sloup. Majka u ní takové zděšení ještě nikdy neviděla. Maminka se zmohla jen na to, že hlesla tiše: „Neodmlouvez a běž!“

Majka se pomaloučku šourala z kuchyně, cestou si pohazovala sukni a copánky. I ze zadu na ní bylo vidět, jak je uražená. Když vyšla nahoru po schodech, zavolala na maminku do kuchyně: „Jdu pryč, protože chci, ne proto, že mi to poručila!“ Odběhla do svého pokoje a zabouchla za sebou dveře.

Toho dne se Majka u večeře tvářila jakoby nic. Po jídle ji tatínek požádal: „Sklid ze stolu, beruško. Maminka je unavená.“

Avšak jeho beruška místo aby skočila a udělala, co bylo třeba, ohrnula koutky úst jako nějaká ubrečená svatojánská muška, zasilhala ke stropu a pravila: „Udělám to, protože chci, ne proto, že mi to poručil. Tys tady taky večeřel, proč by sis nemohl sklidit ze stolu sám?“ A rychle zamžikala očima.

Už už to vypadalo, že tatínek Majce každou chvíli střelí pohlevk, ale zrovna začínaly zprávy, a tak místo toho vstal, zapnul si rádio a zapálil dýmku.

Majka odnesla nádobí, umyla ho a utřela, ale neprestávala přitom mžikat a reptat.

Druhý den ráno řekla maminka: „Pospěš si se snídaní, Majko, čekají na tebe kamarádi. Kvůli tobě přijdou pozdě do školy.“

Majka našpulila rty a zamrkala. Prohlásila: „Já ještě snídám, matko!“ (Řekla opravdu *matko!*)

Maminka nevěřila svým očím a uším. „Kdyby ses viděla, jak jsi ošklivá, když se mnou takhle mluvíš! Co si to vůbec dovoluješ?“

Majka jenom něco zamumlala, popadla svetr a práskla za sebou dveřmi.

Paní Tůmová vzala telefon a zavolala své známé, paní Hadrabové.

„Dobrý den, paní Hadrabová, nepozorovala jste na vaší Kamilce v poslední době nějakou změnu?“

„Ani ne,“ podivila se paní Hadrabová. „Snad jen že se začala víc učit a docela dobře jí a spí. Myslíte, že to není v pořádku?“

Paní Tůmová řekla: „Nedělám si vlastně starosti o vaši Kamilku. Jde o Majku... Včera odpoledne přišla domů ze školy a vypa-

dala úplně normálně. Jenomže pak se mi pochlubila, jak byla drzá ve škole, a já jsem jí uložila domácí vězení, to dá rozum. Nařídila jsem jí, že musí zůstat ve svém pokoji až do večeře. Měla jste vidět, jak na mě byla hubatá! Odmlouvala i tatínkovi. Vůbec to nechápu. Možná se všechny děti chovají podobně. Naše Majka se navíc naučila špulit pusu, šilhat ke stropu a mžikat očima. Vypadá to strašně.“

„Prosím vás, vždyť Majka byla vždycky takové správné děvče!“ podivila se paní Hadrabová. „Nevím ale, jak bych vám pomohla. Měla byste asi zavolat paní Zámečníkové. Taky má patálie s tím jejich klučkem. Snad vám něco poradí.“

Paní Tůmová se rozloučila s tím, že paní Zámečníkové určitě zavolá.

A jak řekla, tak udělala. Telefon u Zámečníků zvedla jejich služebná Nora a hned začala drmolit do sluchátka: „Nejsme doma. Vy budete maminka té Majky s copánky, že jo?“

Paní Tůmová si povzdechla: „Kvůli ní taky volám, Noro. Začala být hrozně hubatá. Špulí přitom pusu, šilhá ke stropu a mžiká očima. Začalo to sice teprve včera, ale já jsem z toho celá pryč. Chtěla jsem se zeptat paní Zámečníkové, jestli nemá s Čeňkem taky takové trápení.“

„Jakpak ne,“ utěšovala ji Nora. „S Čeňkem jsou snad všechna trápení, co na světě existujou. On je tak drzý, že odmlouvá snad i sám sobě. Ale myslím, že bude nejlíp, když zavoláte paní Láryfáry. Ta ví o dětech skoro všechno. Představte si, Huberta Preclíka naučila, aby si uklízel hračky! Ta vyzraje na každého uličníka!“

„Mockrát děkuju, Noro. Že jsem na to nepřišla sama! Musím zavolat paní Láryfáry! A to hned!“

Paní Tůmová vytvořila telefonní číslo a vyhrkla rovnou: „Mám starosti s naší Majkou.“

„Tu já znám,“ zasmála se paní Láryfáry. „Má moc hezké zrza-
vé čůpky a krásné hnědé oči.“

Paní Tůmová ji přerušila: „Vlasy má pořád stejné, ale oči už
nejsou zdaleka tak hezké. Někdy totiž šilhá ke stropu, mrká
a přitom špulí pusu.“

Paní Láryfáry se zamyslela. „Taky přitom odmlouvá a je huba-
tá, že?“

„Jak to vlastně víte? Na vás snad byla taky drzá?“

„Kdepak, Majka je u mě hodná, ale jak vás tak poslouchám,
zdá se mi, že se u ní objevily příznaky choroby zvané hubatida.
Kdy jste si toho poprvé všimla?“

„Včera odpoledne, jen co přišla ze školy. Byla drzá na paní uči-
telku Pláničkovou, a když jsem ji poslala za trest do jejího poko-
je, začala dělat uražené obličeje a řekla: ‚Odejdu jen proto, že
chci, ne proto, že mi to poručila!‘ Vždycky pohodí hlavou, až jí
poskočí copánky, a i ze zadu vypadá jako pávice.“

„Nedělejte si starosti, milá paní Tůmová,“ řekla paní Láryfáry.
„I nejvzornější děti, které znám, to někdy postihne. To bude oby-
čejná hubatida. U Majky jsme naštěstí zachytily nemoc už v za-
čátcích, a tak nám léčba nebude trvat příliš dlouho. Zastavte se
u mě po obědě, připravím vám Penelopu. To je můj papoušek. Na
pár dní vám ho půjčím. Teď ho má paní Jeníková, používá ho asi
měsíc. Doufám, že jejich Honzík se už dočista uzdravil. Nemějte
žádné obavy. Penelopa dovede vyléčit i nejtěžší případy hubati-
dy. Na to se můžete spolehnout.“

Jakmile paní Tůmová zavěsila sluchátko, hned se jí ulevilo. Po
obědě zaskočila k paní Láryfáry pro Penelopu. Byl to veliký zele-
ný papoušek se šibalským pohledem a uměl rychle mrkat očima.
Paní Láryfáry se záhadně usmála: „Časem pochopíte, jaké máte
štěstí, že se Penelopa baví jen s dětmi.“ A podala ohromené paní
Tůmové klec s ptákem.

Cestou domů nepromluvila Penelopa ani slovo, ale bylo na ní
vidět, že jí nic na světě není vhod. Zlostně poposedávala na bi-
dýlku a rozmrzele mžourala. Když paní Tůmová postavila klec
na okno v kuchyni, papoušek si zastrčil hlavu pod křídlo.

Probudil se, jakmile přišla Majka domů ze školy, a hned si začal

čechrat peří. Majka byla nadšená. Jásala: „Maminko, já jsem si vždycky tolik rála mít doma papouška! Myslíš, že umí mluvit?“

Paní Tůmová pokrčila rameny: „Od té doby, co jsem ho přinesla, nepromluvil. Ale právě se s dospělými moc nebabí, jen s dětmi.“

Majka začala vyzvídat: „Kdo ti ho dal? A to už odteďka bude jenom můj? Můžu si ho vzít do svého pokoje, abych ho měla pořád u sebe?“

Maminka řekla: „Slíbila jsem jedné známé, že se o něj budeme starat. Když si budeš chtít hrát ve svém pokoji, klidně si tam tu klec odnes.“

Majka si vzala svačinu až k Penelopině kleci a velice se podivila, když na ni papoušek zamrkal a začal skřehotat: „*Dej mi hrrryznout, potvorrrro!*“

Majka se otočila na maminku: „Ten papoušek mi nadává!“

Paní Tůmová se usmála: „Asi se to naučil od lidí. Ostatně, je to jen pták a opakuje, co slyší.“

Penelopa mrkla okem a vykřikla: „Sprrrávně! Sprrrávně!“

Paní Tůmová se lekla, ale Majka se rozesmála. „Smím přivést ostatní, aby se taky na Penelopu podívali? Smím?“

Než se paní Tůmová zmohla na odpověď, Penelopa začala poskakovat na bidýlku, mžikat očima a vykřikovat: „Kdo tady porrroučí? Kdo tady porrroučí?“

Maminka se rozzlobila: „Já tady poroučím, Penelopo, a jak nebudeš zticha, hodím ti přes klec ubrus!“

Penelopa zamrkala a tiše zahudrovala.

Majka polekaně vyskočila: „Co se jí pak stane, mami?“

„Když jí hodím přes klec ubrus, bude si myslet, že je noc, a usne.“

„To udělám, prrrotože chci, ne prrroto, žes mi to porrručila!“ zavřískala Penelopa.

Majka zůstala jako přimrazená, protože si myslela, že na tuhle vtipnou průpovídku přišla sama. Ani se radši nedívala na maminku, navlékla si svetr a vyběhla ven hledat své kamarády.

Za chvíli se vrátila s pěti dětmi a všichni stáli celé odpoledne kolem Penelopiny klece a smáli se jejím nepříliš zdvořilým výrokům.

Paní Tůmové se zmocnil neklid. Jestli si Majka myslí, že s Penelopou je taková zábava, určitě ji začne napodobovat a bude ještě nevychovanější než dřív. Maminka vzala telefon, že se poradí s paní Láryfáry. Mluvila tichým hlasem, aby ji děti, které si hrály v kuchyni, neslyšely.

„Nevím, co si o tom mám myslit, paní Láryfáry. Penelopa je si cest dost hubatá, ale dětem to ani trošičku nevadí. Majka si dokonce myslí, že je to vtipné, a směje se všemu, co ten váš papoušek vypustí ze zobáku.“

„Láry fáry,“ odpověděla paní Láryfáry. „Nezapomínejte, paní Tůmová, že máte Penelopu doma teprve první den. Dovolte Majce, aby s ní trávila času, co srdce ráčí. Dejte klec ke stolu, až budete snídat, i při obědě a při večeři. Pak ji bez obav přeneste do Majčina pokoje. Ať je tam Penelopa s ní, až si bude Majka hrát,

a ať tam taky spí. Ujišťuju vás, že si nemusíte dělat žádné starosti. Penelopa mě ještě nikdy nezklamala.“

„Tak dobře. Udělám přesně, co mi radíte. Na shledanou!“ rozloučila se paní Tůmová.

Těsně před večeří řekla Majce: „Beruško, je čas, aby ses rozloučila s kamarády a poslala je domů. Musíš prostřít stůl k večeři.“

Majka se na maminku otočila, začala špulit pusu, šilhat ke stropu a mžikat očima, ale než ze sebe mohla vypravit první slovo, vřískla Penelopa: „Řřekni, kdo tady porrroučí? Kdo tady porrroučí? Tak sakrrra, kdo tady porrroučí?“

Majčina maminka rychle hodila přes klec ubrus, sama požádala děti, aby už šly domů, a Majku poslala prostřít stůl.

Sotva se vrátil domů z práce tatínek, paní Tůmová mu ukázala papouška a postavila ho i s klecí na okno v kuchyni.

Po večeři vybídl tatínek dcerku: „Byla bys tak hodná, vážená slečno, a sklidila nádobí?“

Majka našpulila pusu, zašilhala ke stropu a zamrkala, ale promluvila místo ní Penelopa: „Jsem snad váš otrrrok? Prrráce! Prrráce! Jsem snad otrrrok? Kdo tady vlastně porrroučí?“

Tatínek se dal do smíchu, až mu tekly slzy po tvářích, Majka ovšem vyplázla na Penelopu jazyk. Papoušek poskakoval na bídylku a hartusil: „Jazyk vyplazuje ještěrrka! Jazyk vyplazuje ještěrrka!“

Majka pevně semkla rty. Proboha, pomyslela si, ta Penelopa je ale příšerná!

Paní Tůmová přenesla klec s Penelopou do dcerčina pokoje. Papoušek vřískal a dělal takový randál, že ho Majka nakonec okřikla: „Zavři zobák!“

Penelopa zamrkala a zaskřehotala: „Udělám to, prrrrotože chci já, ne prrroto, že mi to porrručila! Prrrotože chci, ne prrroto, že es porrručila!“

Majka skočila do postele a zhasla lampičku.

Ráno vstávala levou nohou, byla jako zpomalený film. Nemožla najít ponožku, nedokázala si zapnout šaty, až na ni nakonec musela maminka zavolat:

„Pospěš si, Majko, snídaně je na stole!“

Majka našpulila rty, zašilhala ke stropu a polohlasně si povzdechla: „Pospěš si, pospěš, pořád samé pospíchání! Pospíchej si sama, ty trapičko!“

Penelopa si právě probírala a čechrala pírka na ocase, a jak zaslechla Majčina slova, zvedla hlavu a radostně opakovala: „Pospěš si, pospěš si, pospíchej sama, ty trrrapičko! Pospíchej sama, trrrapičko! Pospíchej sama, trrrapičko! Pospěš si, pospěš, pospěš!“

Majka se rozlobila: „Bud už konečně zticha, Penelopo!“

„Udělám to, prrrtože chci, a ne prrrto, že mi to porrručila! Kdo tady vlastně porrroučí? Sprrrávně! Sprrrávně! Sprrrávně!“ spustila Penelopa proud své výmluvnosti.

Majka seběhla ze schodů do kuchyně a posadila se ke stolu, aby se nasnídala. Pokřikující Penelopy si radši vůbec nevšímala. Maminka však došla do jejího pokoje, přinesla klec s papouškem a postavila ji na kuchyňské okno.

Potom přišly pro Majku děti a paní Tůmová ji jako obvykle pobídla: „Pospěš si, ať kvůli tobě nepřijdou kamarádi pozdě do školy!“

Majka našpulila rty, zamrkala, ale než stačila otevřít pusu, Penelopa zavřískala: „Já ještě snídám, matko! Pospěš si, pospěš, pořrád samé pospíchání! Pospíchej sama, ty trrrapičko!“

Majce bylo hanba se na maminku podívat, a tak vyběhla z domu, ani se jaksepatří nerozloučila. Penelopa za ní povykovala: „Pospěš si, ty trrrapičko! Zronek už drrrnčí! Zronek drrrnčí!“

Odpoledne se Majka vrátila ze školy, dala maminec velkou pusu a oznámila: „Paní učitelce Pláničkové jsem se už omluvila. Dovolila mi, abych si příští týden vzala službu ve třídě.“

Penelopa na okně zaskuhrala: „Kdo to řříká? Kdo to řříká? Kdo tady porrroučí? Kdo tady porrroučí?“

Majka se na ni zamračila: „Ty jsi ale hubatá, Penelopo! Jestli nebudeš držet zobák, hodím ti na klec ubrus!“

Penelopa zamžikala a zakřičela: „Drrrž zobák! Drrrž zobák! Drrrž zobák! Pořrád to samé dokola! Udělám to, prrrtože chci, ne prrrto, že mi to porrručila! Prrrtože chci, ne prrrto, že mi porrručila! Kdo tady porrroučí?“

„Tady teď poroučím já,“ přerušila ji maminka. „Myslím, že je nejvyšší čas, aby ses vrátila domů. Majko, nechtěla bys toho pa- pouška odnést zpátky k paní Láryfáry?“

„Už běžím!“ zaradovala se Majka. „A můžu si tam potom ještě chvíli hrát?“

Paní Tůmová se zamyslela: „Měla by ses radši vrátit domů a trochu cvičit na klavír. Zítra máš hodinu.“

Majka už už začínala špulit rty, šilhat očima ke stropu a mžikat, ale najednou se podívala na Penelopu a pusa se jí rázem začala sama usmívat.

„Ano, maminko. Přijdu domů, jen co vrátím toho hrozného pa- pouška.“